

1. Mi - dón el - jön az én ó - rám,
Jé - zus Krisz-tus, jöjj, te - kints rám,

Hogy in - nét el kell men - nem,
És bá - to - ríts meg en - gem!

Állj mel - lém, U - ram, Is - te - nem,

Mert tes - tem - lel - kem, min - de - nem

Hú ke - zed - be a - ján - lom.

2. Ha bánt a lelkiismeret, / Ha vádol tenger vétek,
Mégse rettent meg engemet, / Mert keresztfádra nézek,
És lelkemet megmoshatom / Szent véredben, én Jézusom.
Te vagy az én Megváltóm!
3. Mivel tested tagja vagyok, / A vigaszt megtalálom:
Tőled én el nem válhatok, / Nem szakít el halálom.
Neked halok, ha meghalok, / És új életre virradok
Te szent haláloed árán.
4. Mivel, Uram, feltámadtál, / Nem elmúlás lesz végem.
Mivel te mennybe szállottál, / Nem kell haláltól félnem.
Ahol te vagy, oda megyek, / Hogy örökre veled legyek,
Így útra kelek bátran.

5. Hozzád megyek, én Jézusom, / Bár elenyészik testem.
Halálomban csak aluszom, / Te majd fölkeltesz engem.
Általad, Isten szent Fia, / Megnyílik a menny ajtaja,
És vár az örök élet.

szöveg: M. Vulpius, 1609 | fordítás: Payr S.
dallam: M. Vulpius, 1609 (Ó, maradj kegyelmeddel)

614

1. Az é - let né - kem Krisz-tus, a ha - lál nye - re - ség.

Ez az én re - mény - sé - gem: kez - det - té lesz a vég.

2. Már indulok békében, vár Krisztus, testvérem,
És az ő közelében szent célom elérem.
3. Megküzdve életemnek sok baját, ínségét,
Meglátom Istenemnek fényes dicsőségét.
4. Ha erőtlenségemben nem lesz szó ajkamon,
Akkor is maradj velem, fogadd el sóhajom.
5. Az életünk ellobban, miként a gyertyaláng,
A szívünk végsőt dobban, és éj borul reánk.
6. Ám lelkem mégse bántsa a bú és félelem!
Velem az Úr, és nála üdvömet meglelem!
7. Megváltó Istenemmel mennyben együtt leszek,
Hol én neki örömmel mondok dicséretet.